

Sygn. akt: I C 252/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko K. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 252/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą K. dnia 31 stycznia 2018 roku wniósł pozew domagając się zasądzenia od pozwanego K. D. kwoty 8.764,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 26 lipca 2007 roku pozwany oraz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarli umowę bankową o nr (...) \ (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określona w umowie kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych. Następnie przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2015 roku została zbyta przez (...) Bank S.A. w W. na rzecz powoda. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane. Na kwotę objętą żądaniem pozwu składają się:

- kwota 6.800,16 złotych tytułem należności głównej,

- kwota 395,60 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela,

- kwota 173,26 złotych tytułem odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych przez powoda od dnia 30 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- kwota 1.395,43 złotych tytułem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych przez powoda, jednak nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 18 stycznia 2018 roku.

Pozwany K. D. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 29 września 2015 roku (...) Bank S.A. w W. i powód, którego nazwa w tym czasie brzmiała - (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. ((...) 752) zawarli umowę sprzedaży wierzytelności o nr (...). Wierzytelności w rozumieniu zawartej umowy oznaczały wymagalne wierzytelności Zbywcy wynikające bezpośrednio z Umów Kredytu z uwzględnieniem Aneksów do Umów, wyszczególnione w Załączniku nr 1 do Umowy. Wśród przenoszonych wierzytelności znajdowała się wierzytelność wobec K. D. wynikająca z umowy o nr (...) \ (...) z dnia 26 lipca 2007 roku.

(dowód: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności nr (...) k. 24-25, wyciąg z Załącznika nr 1 k. 26)

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. sporządził pismo informujące pozwanego o cesji przysługujących mu względem pozwanego wierzytelności na rzecz (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K..

(dowód: pismo k. 4)

W dniu 22 października 2015 roku strona powodowa sporządziła pismo, w którym zawiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności i wezwała do zapłaty zadłużenia w kwocie 7238,61 zł.

(dowód: wezwanie z dn. 22.10.2015r. k. 5-7)

Dnia 19 kwietnia 2016 roku (...) Bank S.A. w W. złożył oświadczenie o uiszczeniu w całości umówionej ceny sprzedaży wierzytelności objętych umową z dnia 29 września 2015 roku.

(dowód: oświadczenie k. 28)

W dniu 19 stycznia 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził, że dnia 29 września 2007 roku nabył od (...) Banku S.A. wierzytelność wobec dłużnika K. D. wynikającą z umowy o nr (...) \ (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 8.764,45 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany K. D. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu

rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok SN z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06).

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający. Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności rat wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 k.c. obciążał powoda. Jedynym dowodem co do wysokości należnego roszczenia oraz jego wymagalności jest przedstawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Jednakże dokument ten, podpisany jedynie przez przedstawiciela powoda, nie dowodzi istnienia jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a powodem lub pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda. Ma on charakter jednostronnego stwierdzenia długu i jako taki może stanowić stanowisko strony w sprawie, natomiast sam w sobie nie stanowi wiarygodnego dowodu co do istnienia dochodzonego roszczenia. Przede wszystkim do akt sprawy powód nie przedłożył umowy bankowej z dnia 26 lipca 2007 roku, na którą powoływał się w uzasadnieniu pozwu, a której brak uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do zawarcia umowy między pozwanym a pierwotnym wierzycielem, treści stosunku zobowiązaniowego łączącego wierzyciela pierwotnego i stronę pozwaną, na którym powód opiera swoje roszczenie, możliwości ustalenia, czy wierzytelność wynikająca z umowy nr (...) \ (...) istniała, kiedy stała się wymagalna i w jaki sposób (od jakich kwot, za jaki okres, według jakich stóp procentowych) powód naliczył odsetki, których dochodzi od strony pozwanej. Powód nie przedłożył również wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia stronie pozwanej. Należy podkreślić, że w badanej sprawie, to powód wchodząc w prawa wierzyciela powinien dysponować dokumentami pozwalającymi zweryfikować zasadność dochodzonej pozwem kwoty.

Reasumując, wskazać należy, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. Dokumenty dołączone do pozwu wskazują jedynie, że przedmiotem cesji była wierzytelność przypisywana stronie pozwanej. Nie ma natomiast żadnych dowodów, że strona pozwana była w jakikolwiek sposób zobowiązana wobec wierzyciela pierwotnego czy powoda.

Wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem Sąd na podstawie art. 6 k.c. powództwo oddalił.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. 25 maja 2018 roku